

Ожинова зима. Оновлене видання

КУПИТИ

Сіетл, 1933. Самотня мати Віра Рей цілує трирічного сина Деніела й вирушає на нічну зміну до готелю, де працює покоївкою. Повернувшись, вона виявляє, що місто накрила травнева хуртовина, а її син зник. На замерзлій вулиці Віра знаходить його улюбленого іграшкового ведмедика, а сніг замітає будь-які сліди її дитини.

Сіетл, 2010. Репортерка Клер Олдрідж отримує завдання написати про пізнє весняне похолодання — «ожинову зиму». Вона дізнається про свого двійника з минулого та про так і не розкриті викрадення. Клер присягається віднайти правду. Виявляється, що в житті цих двох жінок є багато несподіваних паралелей...

«Ожинова зима» — третій роман американської письменниці Сари Джіо, що отримав всесвітнє визнання. Легка у прочитанні, але водночас змістовно глибока, емоційно наповнена і вишукана, книга «Ожинова зима» поєднує в собі елементи сентиментальної прози, детективу та історичного роману. Дві паралельні сюжетні лінії, роз'єднані десятиліттями, переплітаються несподівано й болісно, то впиваючись у серце голкою, то огортаючи душу парадоксальним затишком і спокоєм.

«Ожинова зима» — феномен, коли природа божеволіє. Різке рекордне похолодання, заметілі та сніговий колапс у травні заморожують кров в артеріях міста, зупиняють транспорт, залишають людей сам на сам із їхніми драмами, а подекуди й трагедіями. Найжахливіша з трагедій — коли зникає твоя дитина. Безвісти. Назавжди.

*Моїм синам Карсону, Расселлу й Колбі,
а також їхній колекції улюблених м'яких іграшок:
пошарпаному плюшевому ведмедю,
трьом обірваним жирафам
і маленькому смугастому тигрику.
Бути вашою матір'ю — найбільша радість у моєму житті*

*І всім на землі матерям, особливо тим,
кому довелося сказати своєму дитяті «прощавай»*

РОЗДІЛ 1

ВІРА РЕЙ

Сіетл, 1 травня 1933 року

Крижаний вітер проникав крізь дощану підлогу; я затремтіла, щільніше загортаючись у сіру вовняну кофтину. На ній залишився тільки один гудзик. Із ціною п'ять центів за штуку було завеликою розкішшю навіть думати про нові. До того ж настала весна. Настала ж? Я кинула погляд на вікно другого поверху, вслухалася у свист і завивання вітру. Лютий вітер. Гілки старої вишні вдарилися об шибки з такою силою, що я підстрибнула, занепокоєна, що ще один такий порив розіб'є скло. Я не матиму чим заплатити за нове, не цього місяця. Але тієї ж миті неочікувана картина відволікла мене від турбот. Світло-рожевий цвіт кружляв у повітрі.

Я зітхнула, усміхаючись до самої себе. Наче сніг.

— Мамусю? — Деніел заворушився під покривалами.

Я відгорнула пошарпану синю стьобану ковдру, з-під якої з'явилося його миле кругле личко та м'яке світле волоссячко, що трохи закручувалося на кінцях. Волосся немовляти. У три роки, з пухкими рожевими щічками й величезними синіми очима, від яких перехоплювало дух, він уже перетворився з немовляти на хлопчика. Але коли спав, мав

такий самий вигляд, як і в день свого народження. Іноді я навшпиньки приходила в його кімнату рано-вранці и дивилася, як зворушливо він стискає свого маленького коричневого ведмедика в синьому вельветовому комбінезоні, з надірваним вушком.

— Що таке, любий? — запитала я, опустившись на коліна біля невеликого соснового ліжечка та стривожено вдивляючись у вікно, за яким скаженів вітер. Що я за мати, якщо залишу сина на ніч тут зовсім самого? Я зітхнула. Та хіба є вибір? У Керолайн нічна зміна, а я вже не можу взяти Деніела до готелю, особливо після того, як минулого тижня Естелла знайшла його, сонного, у пентхаусі на дев'ятому поверсі. Вона прогнала мого сина з-під теплої пухової ковдри, ніби мишу, що закуняла в мішку з борошном на кухні. Це страшно його налякало і майже коштувало мені роботи. Я глибоко вдихнула. Ні, він залишиться тут, мій хлопчик буде в теплі й безпеці у своєму ліжечку. Замкну двері. Стіни квартири тонкі, але двері, безперечно, міцні. Важке махагонієве дерево з добрим латунним замком. Ми обоє здригнулися від стукоту у двері, рішучого, різкого, наполегливого. Деніел скривився.

— Мамусю, це знову він? — запитав син, стишуючи голос до шепоту.
— Поганий чоловік?

Я поцілувала його в лоб, намагаючись приховати страх, що заворушився в грудях.

— Не турбуйся, любий, — сказала я, перед тим як встати, — це, мабуть, тітонька Керолайн. Залишайся тут, я погляну.

Зійшовши сходами, я завмерла на якусь мить у вітальні, вирішуючи, що робити. Стукіт повторився, цього разу він був гучніший, роздратованіший. Я знала, хто це і чого він хоче. Зазирнула в гаманець, хоч і знала, що більше за долар чи два не набереється. Оренду потрібно було заплатити ще три тижні тому, відтоді я годувала містера Гаррісона обіцянками, а що тепер? Останню зарплату витрачено на продукти й нову пару взуття для бідолашного Деніела. Марно було сподіватися, що він і далі зможе ходити в дитячих кімнатних капцях, з яких уже виріс.

Стук. Стук. Стук.

Удари відбивали ритм мого серця. Наляканого, загнаного в пастку. Квартира здавалася кліткою. Стіни — іржавими дротами. Що робити? Мимоволі я глянула на своє зап'ястя. Відколи Деніелів батько подарував мені цю найвишуканішу річ з усіх, які я бачила, — золотий ланцюжок, інкрустований трьома витонченими сапфірами, — вона стала моїм скарбом. Тієї ночі в готелі «Олімпік» я була гостею, а не покоївкою в чорній сукні та білому фартуху. Коли я відкрила маленьку синю коробку і він надів браслет на моє зап'ястя, я вперше в житті почувалася народженою носити таку розкіш. Тоді здавалася майже безглуздою думка, що я могла б, що ж... Я міцно заплющила очі, а удари не стихали. Узялася розстібати гачок, тоді струснула головою. Ні, я не віддам його. Не здамся так просто. Я підсунула браслет вище, надійно заховавши його під рукав сукні. Знайду інший спосіб.

Глибоко вдихнувши, я повільно рушила до дверей, неохоче потягла засув. Завіси закрипили — у коридорі стояв містер Гаррісон. Він був високий і огрядний, не надто складно зрозуміти, чому Деніел так його боявся. Суворе обличчя заросло сірою неохайною щетиною. Виділялися тільки червоні, поцятковані слідами віспи щоки й темні, лиховісні очі. Його огидне дихання відгонило джином і хвоєю, отже, дорогою містер Гаррісон зайшов у салун поверхом нижче. Суворий сухий закон іще був чинним, але поліція в цій частині міста мала іншу роботу.

— Доброго вечора, містере Гаррісон, — сказала я так солодко, як могла. Він ступив ближче, поставивши на поріг чобіт зі сталевим носком.

— Обійдемося без церемоній, — мовив він. — Де мої гроші?

— Вибачте, сер, — несміливо заговорила я, — я знаю, що досі не заплатила оренду. Це дуже важкий місяць для нас, і я...

— Я чув цю історію минулого тижня, — сказав він без жодної емоції. Тоді пройшов повз мене й рушив на кухню, де захопив маленьку скибку хліба, яку я щойно витягнула з печі. Моя вечеря. Відчинив холодильник і спохмурнів, коли не виявив там масла.

— Питаю тебе ще раз, — вів далі містер Гаррісон, його щоки надулися від їжі, а очі звузилися. — Де мої гроші?

Я стиснула браслет, мій погляд метнувся повз нього до стіни з потертими плінтусами та облупленою фарбою. Що казати тепер? Що робити?

Він зайшовся глибоким гортанним сміхом...

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ